

Both Balázs

Vietnam

a rizsföldről mentünk éppen haza
naplementekor kezéd kezemben
mikor kitört a rotorok légvihara
szóltál de már nem feleltem
elhamvadt időnk el a tárgyak
a napalmbombák tűztengerében
szemvillanásra porrá váltak
fű bozót fekete ében
árnyék vagyok árnyékom vagy
csontot arat ki földünk szántja
utolsó pillantásodnak
szememből nyílik virága

Egy regény végére

(Gergely Ágnesnek)

Ha egyszer, őszülő hajjal
az ajtóban állna, meg se ölelnék.
Évszámok sorából a kavicsos útig
lélekszakadva kifut az emlék:

féklámpa-villanás, vaságyakon
latinul írt kórlap,
mintha útlevel volna, de nincs fotó,
egy *más dimenzió*nak.

Aztán a hiány. Az ázott párnahuzatot
szaggató ébresztőóra.
Egy jelzős szerkezet,
és akadálytalan gravitációja.

Mert aki itt megállt, az arcra ismer
a szögletes kődarabban.
Fokról-fokra túlélhető,
ha nem marad kimondatlan.

Mindenszentek

egy óra öt nap három év
gyerekarccal búcsúzó élet
tővig égnek az idegszálak
füstös kanóccal égnek

mihez kezdhet Istenem
aki bölcsőnyi sírhoz térdel
tincset fakardot őriz
maradék életével

álmok amikre gipszangyal
csillaglámpás éj vigyáz
egy óra öt nap három év
földet ért villám a gyász

Port Royal

Ha felépülne elvásott vázuk,
a vasat tovább nem ölné rozsdá,
rúdra vászon, vászonra pedig
halálfej rajzolódna,

rum vagy szajha visszalopná
a kapzsi fényt szemgödrükbe,
szakállas arcuknak a víz
nem sírja lenne, csak tükre,

hajónyi férfitest száradna némán
tüdőt edző szélbe mártva,
és emlékezne a fulladás
négy sötét évszázadára.

Bárdos Attila

Lebegés

Mire gondoljak?
Nem gondolok semmire.
Mit akarjak?
Nem akarok semmit.
Mit mondjak?
Nem mondok semmit.
Csak lebegek a semmi felett a szélben,
elmond az mindent helyettem.

Kettős koan

Én a végtelen nem értem,
s a végtelen se ért engem.
Jól elvagyunk mi így ketten,
én a végtelenben,
s a végtelen bennem.

Bp., az 59-es villamoson 2011_11_24.

In medio

család alszik én meg ébren
szuszogásban sötétségben
arcom gyűröm párna nedves
álmom is volt de keserves
azt boncolom tompa ésszel
világítom csillagfénnel

család alszik én meg ébren
gondolatom hova fér el
plafonig ér már a magány
nem hagy nyugodni a talány
mit gondolok én se értem
karom ölel mégse ér el

család alszik én meg ébren
forgolódom a hőségben
vigaszul álomba bújnék
félek újra felébrednék
itt van a megfejtett titok
álmot álmodni se tudok

*Budapest, Szabadsághegy
2011. november 21.*

Három dupla haiku

Nagyvárosban

Városi Vénusz

Szép, kecses, vonzó.
Átszellemült, sugárzó.
Törékeny, suta.
Diszharmónia.
Még nem kész nő, érthető.
Átszerkeszthető.

Villamoson

Zakatolásban
tömegközlekedni jó.
Együttutazás
sárga kocsikon.
Önámító színesség.
Ki az a másik?

Festmény

Balról egy folyó,
benne színes létezés.
Ennyi csak: egy kép.
Tükör. Jobbról én.
Intim együttlét, játék.
Nézem és látom.

Szűk Balázs

Fehér szerelem

Eltűnő nap fénye a hómező
Fölött, mely nem melegít,
De még soká emlékszünk rá.

Én szegény vagyok, ezért az álmaim
Terítettem a lábad elé.
Óvatosan járj, hogy fel ne ébredj.

Hangod fáj, büntet,
De minden mozdulatod
Angyali üdvözet.

Minden szerelem
Kitárul, de virágja nincsen.
Sírva emlékszünk arra,
Amin Isten ujja rajta volt.

Tárnáim üresek. Kincseim mind felhordtam a mélyből.
Fényüket a fiatal-csikó Hold mind beitta.
Idő kell, óvatos, évszázadnyi,
Mire az éjsötét folyosók fala
Újból aranyat izzad.

Gyógyító fű

Karonülő gyermekkorom mosolyával
tereltél szíved felé
Azt hittem olyan könnyű
ha kimondom a neved
Még állsz az ajtóban de
a csengetésre nem én lépek be
Illatod olykor-olykor megremeg
az eltűnő mező felett
Lehet hogy fű voltál a
lábam előtt Petrarca korából
Lehet hogy csak szél
könnyező homlokomat borítva
Alfától ómegáig hívtad
az én kóborló lelkemet.

Fehér bölcső

A hó lesz bölcsőnk: tejfehér noteszlap
A múltból, min két árva, égbeli jel
Úszik egyre lejjebb, s egyre távolabb,
De még néznek egymásra hálás szemmel,
Ha alélt fejüket megcirógatja
A karácsony térdeplő harangszava.

Beázik a tető

Beázik a tető:
azt hiszem, nem szeretsz már,
csurog a falon az *életünk*.
Száz év múlva biztosan
tudod, hogy ki
lehetnél volna velem,
e nyirkos csendben
itt, *két hallgatás*
közötti üzenetben,
de te mindig a napon
akartál lenni,
mindig szárazon és magabiztosan
az átlátható percekkel kergetőzni.
Még árnyékod se hagytad itt,
a telefonrögzítőd letagad,
inkognitót hazudik cinkosan,
hogy elrejtse előlem...
Veled bújhattam volna, azt hiszem,
örök időkre,
hogy belássak Isten rejtekébe...